

твото му остава на Михаил Гюлмязов. По-малкият брат на Коста и Михалаки – Акакий, роден през 1806 г., е епископ в Пловдив. Истинското му име не е известно. Той учи в манастира “Св. Архангел” в Света гора. През 1825 г. учителства в Сливен, заедно с д-р Иван Селимински, а след това става протопсалт в новоселската църква, където живее с майка си и баща си. Когато гърците разбират, че е българин, го отравят. За третия брат се знае, че е потурчен.

Михаил Гюлмязов е член на Управителния съвет на Сливенското винарско дружество, създадено през 1867 г. с цел да построи фабрика за вино, като привлече от чужбина добри специалисти и се закупят модерни машини.

Той е административен съветник при Сливенския мютесариф със сан капуджибаши /върховен съветник на царските палати/. Има правото да носи позлатена сабя /калъч/ и униформа, обшита със злато, каквито носят висшите турски сановници.

Един от инициаторите е за създаване на читалище “Зора” в Сливен през 1859 г.

От 1872 г. е член на Сливенската черковна община. Заедно с Панайот Минков и Русчо Миркович е един от стълбовете на общината. Съдейства както за нейното развитие, така и за разширението на нейната автономия. Той получава телеграмата за заточението на българските владци, изпратена до Сливен от търговеца Стефан Стефанов, живущ по това време в Цариград. Веднага след получаването ѝ М. Гюлмязов съобщава на останалите членове на общината и те единодушно решават да свикат протестен митинг в защита на владците.

М. Гюлмязов е член на Първия сливенски главен съвет след Освобождението. В началото на 1879 г. е акцизен управител. Избран е за ръководител на комисията по обработка на турските архиви от сливенския губернатор Иван Иванов, поради това че добре владее турски език. Михаил Греков го характеризира като “стария чорба-